

progressionsvirkning for beskatningen som helhed – heraf udtrykket «progressionsforbehold».

I stk. 2 – 6 findes lempelsesmetoderne for så vidt angår Færøerne, Finland, Island, Norge og Sverige. Island lemper som hovedregel efter eksemptionsmetoden. De øvrige lande anvender som hovedregel creditmetoden.

I stk. 7 findes fællesbestemmelserne for så vidt angår lempelsesmetoderne i de foregående 6 stykker.

Af stk. 7, nr. 1, fremgår at ved lempelsesberegningen i artikel 25 anses udtrykket »er erlagt i denne anden stat« for tillige at omfatte skat, der er betalt i en kontraherende stat, og som overføres til en anden kontraherende stat og dér godskrives den pågældende person som skat på samme indkomst.

I stk. 7, nr. 2 og 3, findes en værnsregel – der også findes i den gældende overenskomst – som har til formål at undgå, at eksemptionslempelsen for så vidt angår lønindkomst, jf. artikel 25, stk. 1, litra c), udnyttes til at opdele lønindkomst på flere lande, med en skattebesparelse til følge. Efter stk. 7, nr. 2, skal lempelse for dobbeltbeskatning af lønindkomst omfattet af artikel 15, stk. 1, og artikel 21, stk. 7, litra a), ske efter creditmetoden i artikel 25, stk. 1, litra a), (i stedet for efter metoden eksemption med progressionsforbehold i stk. 1, litra c)) såfremt personen 1) har oppebåret indkomsten fra et foretagende eller fast driftssted i arbejdsstaten, og 2) personen umiddelbart før ansættelsen i arbejdsstaten enten var ansat af et foretagende udenfor arbejdsstaten, der er interesseforbundet med den ny arbejdsgiver, eller var ansat i samme foretagende, som det faste driftssted henhører under, udenfor arbejdsstaten. Efter stk. 7, nr. 3, lempes der dog efter metoden eksemption med progressionsforbehold, jf. artikel 25, stk. 1, litra c), hvis personen kan påvise, enten 1) at han i det pågældende indkomstår har opholdt sig i og arbejdet i arbejdsstaten i en sammenhørende periode på mere end 3 måneder, eller 2) arbejdet i arbejdsstaten er udført for foretagendet i denne stat eller for det dér beliggende faste driftssted, eller omkostningerne med rette har belastet det nævnte foretagende eller faste driftssted.

Artikel 26. Generelle regler om beskatningen

I stk. 1 findes en bestemmelse, der fastslår, at en kildestat kun kan beskatte en indkomst i det omfang der findes udtrykkelig hjemmel i overenskomsten.

I stk. 2 findes bestemmelsen om subsidiær beskatningsret. Der følger af denne bestemmelse, at i det omfang kildestaten efter overenskomsten er tillagt beskatningsretten, og kildestaten p.g.a. sin lovgivning ikke medtager indkomsten eller formuen i sin helhed ved beskatningen, så kan indkomsten eller

formuen kun beskattes i bopælsstaten. Den subsidiære beskatningsret finder ikke anvendelse på finsk folkepension eller anden finsk social godtgørelse, der er skattefri i Finland, samt svensk folkepension, jf. stk. 3.

I stk. 4 er indført en ny bestemmelse, der i visse tilfælde giver et særligt fradrag for modtagere af pension eller livrente, som beskattes i bopælslandet som følge af den subsidiære beskatningsret. Hvis en person i udbetalingsstaten havde været berettiget til et særligt fradrag på grund af alder eller invaliditet, så indrømmes et fradrag på 20.000 svenske kroner pr. kalenderår – eller tilsvarende værdi i danske kroner – i bopælslandet. Fradraget kan dog ikke overstige den udbetalte pension eller livrente, og det reduceres med andre særlige fradrag på grund af alder og invaliditet i bopælslandet. Bestemmelsen er indført af hensyn til pensionister, der er hjemmehørende i Danmark, og som modtager social pension fra Norge. I Norge er disse pensioner skattefri, og størrelsen er som følge heraf beskeden. Danmark har som bopælsstat beskatningsretten til de skattefri pensioner i medfør af den subsidiære beskatningsret. Da det særlige høje personfradrag for pensionister blev afskaffet i Danmark i forbindelse med den seneste skattereform, blev disse pensionister hårdt ramt, idet den norske pensions størrelse forblev uændret i modsætning til de danske folkepensioner, der blev forhøjet som kompensation for nedsættelsen af personfradraget.

I stk. 5 findes en bestemmelse om »omvendt subsidiær beskatningsret«. I tilfælde hvor artikel 14, stk. 1, og artikel 15, stk. 2 og 4, litra b) og c), tillægger den eksklusive beskatningsret til bopælsstaten, og denne stat på grund af interne regler ikke kan beskatte indkomsten, så kan indkomsten beskattes i kildestaten.

Artikel 27. Forbud mod diskriminering

Efter artikel 27, stk. 1, gælder der et forbud mod i skattemæssig henseende at diskriminere statsborgere (herunder juridiske personer) fra en anden kontraherende stat. Det er i den forbindelse underordnet, om den pågældende er hjemmehørende i en kontraherende stat.

I stk. 2 præciseres diskriminationsforbuddet. Det fremgår bl.a., at faste driftssteder ikke kan undergives mindre fordelagtige skattemæssige vilkår end dem, der gives personer (herunder juridiske), der er hjemmehørende i samme stat, og som driver samme slags virksomhed. Diskriminationsforbuddet medfører ingen forpligtelse til at indrømme begrænset skattepligtige personer sådanne personlige skattemæssige begunstigelser, lempelser og nedsættelser,